

sådan set som radikale ikke særlig meget tilhængere af.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Hr. Ole Sohn som ordfører.

Ole Sohn (SF):

Hvis man sendte en journalist eller en repræsentant for et meningsmålingsinstitut ned på gaden med regeringens lovforslag og læste op fra indledningen i bemærkningerne om, hvad der egentlig er formålet med forslaget, så tror jeg, man ville få et noget andet resultat end det, der er virkeligheden. For hvad er det, ministeren skriver i bemærkningerne? Der skriver ministeren:

»Ligelønsloven blev vedtaget i 1976, og lovens hovedformål er at forhindre forskelsbehandling med hensyn til køn, for så vidt angår alle lønelementer og lønvilkår.

Dette lovforslag har til formål at øge opmærksomheden og intensivere arbejdet med at reducere eventuelle lønforskelle mellem mænd og kvinder på virksomhederne. Dette kan ske ved at øge synligheden og informationen om lønforskelle mellem mænd og kvinder på virksomheder over en vis størrelse. Det foreslås derfor at pålægge større virksomheder at udarbejde en kønsopdelt lønstatistik, således at der herved tilvejebringes det nødvendige beslutningsgrundlag, for at den enkelte virksomhed kan arbejde aktivt med at opdage eller forhindre utilsigtede lønforskelle mellem kvinder og mænd.«

Hvis jeg blev spurgt, hvad jeg mente der stod i de sætninger, jeg her læste op, ville jeg med høj og klar stemme svare: Nu er regeringen kommet med et forslag, som fjerner lønforskellene, endelig efter 30 år bliver der indført ligeløn på det danske arbejdsmarked. Det ville være mit svar. Men er det nu rigtigt?

Nej, hvis man læser videre og lægger tallene sammen og undersøger alle mellemregningerne og alle de ubesvarede spørgsmål, så viser det sig, at den flotte indledning, som signalerer, at regeringen vil sikre ligeløn på arbejdsmarkedet, alene omfatter 15 pct. af det private arbejdsmarked. Man kommer med et forslag, som alene omfatter 15 pct. af det private arbejdsmarked.

Man kunne lige så godt have skrevet i forslaget: Vi mener ikke en døjt med det; vi vil sørge for, at 85 pct. af det private arbejdsmarked overhovedet ikke bliver omfattet, for vi vil ikke have, at der skal være mulighed for, at man kan sikre ligeløn på de små og mellemstore virksomheder.

Så havde man været informativ. Men nu ved jeg godt, at det jo ikke er en pligt for en regering at være informativ, og jeg ved også godt, at baggrunden for lovforslaget her jo ikke er, at ministeren eller Venstres og De Konservatives ordførere brænder for sagen. Det er jo, fordi beskæftigelsesministeren i et anfald af angst for ikke at få et flertal ved folketingsvalget blev stillet spørgsmålet: Skal der ikke være ligeløn? Og svaret var: Jo, vi kommer med et forslag efter valget; hvis jeg bliver minister, så kommer der et forslag. Og så skal man selvfølgelig leve op til det. Det, man siger før et valg, skal man også gennemføre efter et valg.

Det, den stakkels journalist ikke fik spurgt om, var jo: Skal det omfatte alle, eller skal det bare være en lille minoritet? Så tror jeg, at beskæftigelsesministeren simpelt hen var blevet mundlam, for hvad skulle han så svare? Så skulle han jo sige sin mening.

Kl. 16.30

Derfor har vi altså et forslag, som ret beset ikke har nogen egentlig effekt, hvilket også fremgår ret tyndt af alle høringssvarene. Heroverfor har oppositionen fremsat et forslag, som ville effektuere den lov, som blev vedtaget umiddelbart før valget i 2001. Det synes jeg selv sagt er et noget klogere forslag, men nu er det sådan, at man ikke alene ved en statistik kan sikre ligeløn, men en statistik giver et godt grundlag for at finde frem til, hvad årsagen til lønforskellen er. Er det, fordi den ene er dygtigere end den anden i kraft af uddannelse osv., eller skyldes det kønnet? Er det sidste tilfældet, kan man bruge statistikken til at komme efter arbejdsgiverne og sige: Det er forbudt i Danmark at kønsdiskriminere i lønpolitikken.

Nu er det sådan, at ud over at jeg godt kan finde ud af, hvad der er lige, og hvad der er ulige, så kan jeg også godt tælle til 90. Det er faktisk en af de små ting, man skal øve sig i, når man kommer i Folketinget. Jeg kan jo konstatere, at Dansk Folkeparti med noget møje og besvær i hvert fald har meldt klart ud, at det ikke støtter nogen af forslagene. Så er vi da så vidt.

Jeg ved, at beskæftigelsesministeren brænder tyndt for at få et lovforslag igennem, som sikrer, at flest mulige lønmodtagere i det her land bliver omfattet af en ligelønsstatistik. Det går jeg ud fra, for forudsætningen var jo, at regeringen kom med et lovforslag, som opfylder den 30 år gamle ligelønslov. Så vi er altså nødt til at forhandle. Det samarbejdende folkestyre kan for en gangs skyld komme i funktion.